

velja, da naj prizadevanja stečejo in naj se izkoristijo že obstoječi objekti, ki so prazni in bi bili primerni za posamezne oddelke ali pa inštitute.

Možne lokacije:

Za campus sta bili doslej identificirani lokaciji: Krog in Belveder nad Izolo. Krog je vprašljiv, ker je predviden za vračilo Cerkvi, čeprav bi bil idealna lokacija.

Za razpršeno dejavnost univerze pa: center univerze in nekaj inštitutov v Kopru, in sicer v stavbah poleg Pedagoške akademije, opuščena koprška porodnišnica.

Belveder nad Izolo za gostinsko turistično in permanentno izobraževanje ter poletno šolo nadarjenih otrok.

Piran z bivšo bolnišnico in dosedanjimi prostori, ki jih uporabljajo "Piranski arhitekturni dnevi". Okrog te skupine in lokacije naj bi se razvilo jedro za dediščinsko arhitekturo, konservatorstvo in urbanizem.

Univerzi bi morda lahko namenili del objektov in infrastrukture v severni mestni luči, ki bi jih sprostili zaradi že prisotne težnje po "reurbanizaciji" severnega dela nekdanjega otoka.

Pri razmišljanju o lokaciji univerze bi morali razčistiti naslednja strateška vprašanja, pomembna za operativno usmerjanje nadaljnjih prizadevanj za razvoj same zamisli:

- optimalno število študentov, pri čemer bi morali upoštevati vsebinsko usmeritev univerze in njene primerjalne posebnosti (in prednosti) v razmerju do obstoječih visokošolskih in višješolskih zavodov, dalje, regionalno gravitacijo študentske populacije vključno s potrebami slovenske manjšine v Italiji in interesa v Istri, "ekonomiko merila" (verjetno med 4000 in 6000 slušateljev plus pedagoški in servisni kader v sodobnem razmerju, ki omogoča izvajanje intenzivnega in učinkovitega pedagoškega, raziskovalnega in svetovalnega programa;

- relativne prednosti decentralizirane prostorske zasnove, koncentrirane prostorske zasnove ("campus") in/ali kombinacije prve in druge;

- atraktivnost delovnega in bivalnega okolja z artikulirano identiteto (morje, mediteranska pokrajina, posebnost stavbne dediščine, klimatski faktor);

- dobra prometna dostopnost (zlasti s sredstvi javnega prometa);

- gospodarnost in etapnost razvoja.

V naša razmišljanja o možnih lokacijah smo vključili Izolo, in sicer vzhodni del selišča. Campus predvidevamo na lokaciji "Mehanotehnike" (z delno izrabo obstoječih objektov in infrastrukture), Visoko turistično gostinsko šolo (ali fakulteto) v laporokopu, vezano na hotel visoke kategorije (prav tam) in nasuti del prometno sproščene obale ob rtu Viližan. Temu variantnemu razmišljanju je botrovala tudi centralna lega Izole v obalnem somestju.

Literatura:

Policentrični razvoj Slovenije Višje in visoko šolstvo na Obali, (1972), Revija Obala, Koper.

Černigoj, A. (1974) Oddelki visokega in višjega šolstva na obali, Revija Obala, Koper.

Darovec, D. (1992) Pregled zgodovine Istre, Knjižnica Annales, Koper, Primorske Novice.

Marušič, D. (1991) Obala nič več provinca ali zakaj potrebujemo novo univerzo, ekspertiza, Koper, neobjavljen tipkopis.

Marušič, D. (1992) Mediteranska univerza: Dovolj bistrih v časopisu Delo, sobotna priloga 19. 12. 1992.

Vrečko, A. (1977) Nekaj razmišljanj o visoki šoli, Revija Kovina, Koper.

A. B. (1973) Več šol na Obali časopis Delo 18.5. 1973, Ljubljana.

Duša Krnel - Umek

PROJEKT KULTURA NARODNOSTNO MEŠANEGA OZEMLJA SLOVENSKE ISTRE.

Poročilo za čas od 1988 do 1992

Avtorji obsežnih strokovnih in znanstvenih del o Istri so v glavnem Italijani in Hrvati, medtem ko smo začeli Slovenci raziskovati to območje, predvsem njegov slovenski del, šele po drugi svetovni vojni. Raziskovanje je organizirano v več središčih: v Pulju hrvaško, v Rovinju italijansko, v Trstu italijansko in slovensko, edino slovenski del Istre je bil brez organiziranega raziskovalnega dela in je še sedaj brez trdne institucionalne podlage. Glede na zgodovinsko dejstvo, da je to območje pripadlo Republiki Sloveniji šele po drugi svetovni vojni in da je večina slovenskih kulturnih ustanov tu začela delovati šele po letu 1954, je bil pripravljen projekt Kultura narodnostno mešanega ozemlja slovenske Istre.

Projekt je bil zasnovan leta 1986 v okviru Znanstvenega inštituta Filozofske fakultete v Ljubljani (Zbornik 1993, str. 9-12), pri njegovi zasnovi pa so sodelovali prof. dr. Nace Šumi, predsednik Znanstvenega inštituta Filozofske fakultete v Ljubljani, prof. dr. Frane Jerman, podpredsednik in prof. dr. Breda Pogorelec. Raziskovalne naloge so prijavili sodelavci iz Pokrajinskega arhiva (sedež projekta) in Pokrajinskega muzeja v Kopru, Pomorskega muzeja "Sergej Mašera" in Medobčinskega zavoda za varstvo naravne in kulturne dediščine v Piranu.

Raziskovanje je bilo načrtovano multidisciplinarno in dolgoročno; obsegalo pa je naloge s področij zgodovine, arheologije, etnologije, umetnostne zgodovine, konservatorstva, arhivistike in bibliotekarstva. Nosilec projekta je bil prof. dr. Dušan Nečak, koordinatorica dr. Duša Krnel - Umek, pri posameznih temah pa so sodelovali kot mentorji ali recenzentje: akademik prof. dr. Ferdo Gestrin, prof. dr. Bruno Hartman, prof. dr.

Slavko Kremenšek, akademik prof. dr. Vasilij Melik, prof. dr. Darja Mihelič, prof. dr. Božidar Slapšak, prof. dr. Mirko Stiplovšek, prof. dr. Nace Šumi in arhivski svetnik Ema Umek.

Raziskovalne naloge s področja **zgodovine** so nadaljevanje pred leti pretrganega dela na pomorski zgodovini. Leopold Čeh in Flavij Bonin ugotavljata, da so bila prva tri stoletja novega veka neraziskana, medtem ko so bila za ostali dve stoletji posamezna področja le delno obdelana. V splošnem političnem in gospodarskem okviru je bil prikazan razvoj na našem območju razširjenih plovil od najmanjšega "kaiča" do "barke" ali "nave". Nakazane so bile njihove glavne poti in zvrsti blaga, ki so ga prevažale; osvetljen je bil razvoj pristanišč in ladjedelnic v severnem Jadranu, kjer so izdelali večino plovil za potrebe severnojadranskih ladjarjev (Zbornik 1993, str. 41-83). Podrobneje je bila obdelana vloga vojaških ladij v primorskih mestih v 16. in 17. stoletju (Annales 1/1991, str. 111-120), ki so nadzorovale trgovski pomorski promet. Nadja Terčon je prikazala delovanje Pomorske letalske šole v Divuljah, kjer so se med obema vojnoma šolali tudi slovenski gojenci (Annales 1/1991, str. 179-186).

Pregled zgodovine Istre Darka Darovca (Koper 1992, 88 str.) je prvi slovenski pregled, ki na poljudnoznanstveni način v strnjeni obliki podaja zgodovino celotnega polotoka od najstarejših časov do danes. Avtor začenja prvo poglavje z orisom literature s področja zgodovinopisja, ki ga na koncu dopolnjuje obsežna bibliografija, kar je dragocena informacija tako za tiste, ki jih zanimajo posamezna vprašanja, kot za tiste, ki se začnajo ukvarjati z raziskavami tega območja. Sledijo poglavja po posameznih časovnih obdobjih: prazgodovina, antika, srednji in novi vek, v katerih so prikazana vprašanja o naselitvah ter o politični, upravni in gospodarski ureditvi; dopolnjujejo jih etnološki in jezikovni orisi. Aktualnost tematike, sistematičnost in preglednost dajejo kljub neobsežnosti delu kvaliteto in vpogled širše strokovne javnosti v slovenske sodbe o dogajanju na istrskih tleh v preteklosti.

Najstarejše listine s tega območja je obravnaval Salvator Žitko - listino Rižanskega placita (Annales 1/1991, str. 59-68; 2/1992, str. 87-102) in listino iz leta 932 (Zbornik 1993, str. 105-116). Prva razprava prinaša prikaz družbenih, gospodarskih in političnih razmer v času prehoda med bizantinskim in frankovskim sistemom in prevod listine (Rajko Bratož) z obsežnim komentarjem, ki vsebuje različne poglede zgodovinarjev na družbene spremembe v tedanjem času. Listina iz leta 932 je prva do sedaj znana trgovinska pogodba med Koprom in Benetkami; podan je njen prevod s komentarjem in zgodovinskimi orisom časa. Raziskava o vlogi in pomenu Gian Rinalda Carlja v istrskem zgodovinopisju je s preučevanjem njegove obsežne bibliografije in arhivskih

podatkov šefe na začetku.

V raziskovalni nalogi z naslovom Vicedomske knjige piranskega arhiva izbor in komentar se je mlada raziskovalka Alja Brglez ukvarjala z zbiranjem in obdelovanjem gradiva, ki zajema čas prve polovice 14. stoletja. Uporabljeno bo za študijo, ki bo s primerjalnega vidika ugotavljala stopnjo razvitosti materialne kulture in kvalitete življenja s konca 16. stoletja.

Iz časa na prelomu 18. v 19. stoletje je podrobneje prikazana osebnost koprškega prefekta Angela Calafatija, enega najvidnejših privržencev Napoleona na istrskih tleh, v sestavku Gorazda Marušiča (Annales 1/1991, str. 149-154).

Raziskave novejših zgodovine za čas po drugi svetovni vojni ni bilo moč začeti in opraviti v enakem obsegu in poglobljeno kot za starejša obdobja, ker povojni arhivi slovenske Istre še niso bili prevzeti in ker je bogato gradivo VUJA s tega ozemlja v Beogradu.

Arheološke raziskave so bile usmerjene v pregled dosedanjih podvodnih raziskav in sistematični pregled morskega dna. Elica Boltin-Tome (Kronika 37/1989, str. 6-16; Annales 1/1992, str. 51-58) na podlagi najdb v Fižinah v Portorožu domneva, da je preko Bernardina do Fornač v Piranu potekala antična naselbina pred začetkom rimskega imperija. V Simonovem zalivu v Izoli so bili odkriti temelji stavbe in pomoč rimskega pristanišča sistematične raziskave potekajo na kopnem, medtem ko morsko dno še ni bilo povsem raziskano. Rimsko pristanišče so našli tudi v Viližanu v Izoli, vendar raziskave še niso bile izvedene. Delo arheološko potopljajske ekipe, ki ga prikazuje Timotej Knific (Zbornik 1993, str. 13-27), je bilo namenjeno podvodnim pregledom z meritvami in fotografskemu dokumentiranju. V obrežnih plitvinah so našli rimske arhitekturne objekte in ostanke pristanišč v Zalivu sv. Jerneja, Vižilanu, Simonovem zalivu in Fižinah. V globokem morju pa so odkrili novejšo najdbo iz druge svetovne vojne: potopljeni ladji pri Piranu in hidroavion pri Portorožu.

Kontinuiteto poselitve historičnih mestnih jeder Koprca, Izole in Pirana je odkrival Marko Stokin (Zbornik 1993, str. 29-40). Številna dosedanja zgodovinska in arheološka dela so se ukvarjala z identifikacijo Koprca kot Plinijeve Aegide in vprašanjem, kje je bila prvotna naselbina, na nekdanjem koprskem otoku ali v bližini Sermina ob ustju Rižane (antični Formio). Dosedanje arheološke najdbe na Serminu kažejo, da je bilo območje naseljeno že v predzgodovinskem času, medtem ko posamezna arheološka izkopavanja v Koprju kažejo na pozno antiko. Kontinuiteta poselitve se kaže v Piranu, ki je bil naseljen že v bronastem dobi in v času zgodnjega cesarstva, najdbe v Fornačah pa kažejo na obdobje pozne republike in zgodnjega cesarstva in vključenost v italski kulturni krog. Na izolskem otoku dosedanje sondažne raziskave niso pokazale kontinuitete poselitve.

V okviru strokovne obdelave arheološkega gradiva iz Predloke Elice Bolti-Tome je bilo opisanih in s potrebno dokumentacijo opremljenih 116 grobov, odkritih na grobišču: z risbami in tabelami s predstavljenim grobnim inventarjem. Za-radi arheološkega in nacionalnega pomena najdišča bo-do obdelani tudi naselbinski ostanki iz neposredne bližine.

V okviru raziskave Kraški rob kot mejno področje od prazgodovine do srednjega veka je Matej Župančič obravnaval razprostranjenost kamnitih ročnih mlinov v prazgodovinskem in rimskem času in izvor materiala za rimske črno-bele mozaike. Rezultati kažejo, da sta bila Istra in tržaško zaledje v rimskem času vezana na dobivanje vulkanskega materiala iz srednje in južne Italije, medtem ko se je notranja Slovenija oskrbovala iz kamnolomov na cerkljansko idrijskem in vzhodno-ljubljanskem področju. V okviru arheološke topografije občine Dolina (skupaj Matej Župančič in Stanko Flego, Trst-Ljubljana 1991, 82 str.) je bilo opisanih 65 najdišč, iz katerih izhaja, da je nižji del ozemlja občine primer zaključene geografske in verjetno tudi ekonomske enote. Sestavljena je bila še topografija Miljskega polotoka (Kronika 37/1989, str. 16-20), prikazan Breg s Kraškim robom (Kraški rob in Bržanija, 1990 str. 19-26) in začeta topografija Boljunca pri Trstu (Borgolauro 9/1988, str. 47-65).

Etnološke značilnosti istrskega območja so bile prikazane v raziskavi Zore Žagar (Zbornik 1993, str. 117 - 125) o razvoju solinarstva na primeru Piranskih solin, ki so se ohranile do danes (nekdanj so bile razprostranjene od Trsta do Sečovelj). Na največjih Sečoveljskih solinah (650 ha) so se razvile posebne oblike vsakdanjega življenja in dela solinarjev, vezane na oskrbovanje s potrebnimi živili in pitno vodo ter na odhode na domove v Piranu ali v zaledju. Lastniki solin so bili večinoma bogati meščani, dobrodejne ustanove, samostani in cerkve, ki so v poletni sezoni dajali solna polja v najem kmetom ali meščanom. Redki so bili primeri, ko je bil solinar hkrati lastnik in obdelovalec solnih površin. V okviru morskega ribištva na slovenski obali in v slovenskem etničnem prostoru v Italiji so bile na podlagi arhivskih virov in terenskih raziskav podrobneje obdelane oblike zasebnega ribištva v Piranu.

Na Kraškem robu je bil prevladujoč element in osnovni material za gradnjo, uporabo in dekoracijo kamen; to vprašanje je obdelovala Zvona Ciglič (Kraški rob in Bržanija, 1990 str. 107-120). Velik pomen je imel pri oblikovanju krajine in gradnji obdelovalnih teras (zid), kamnitih zidovih na polju in v vaseh, pri gradnji naselij; pojavlja se kot mejnik, pri zajetjih vode, znamenjih, nagrobnikih, vodnjakih, okenskih in vratnih okvirjih, stopniščih in dimnikih. Kamen je služil tudi za uporabne predmete: stiskalnice za olje-torklje, mline, ročne mlince-žrnje, ognjišča, možnarje, stope, korita in posode različnih velikosti.

Način življenja pomorščakov je prikazal Igor Presl (Annales 1/1993, str. 171-178) s primerom oficirja avstro-ogrske mornarice Antona Dolenca; na podlagi pisanih virov literature, korespondence in župnijskih knjig ter ustnih informacij je opisal vzdušje med prvo svetovno vojno v službenem okolju in družinskem krogu.

Na področju **umetnostne zgodovine** je Duška Žitko raziskovala votivne podobe s pomorskimi motivi (Annales 1/1991, str. 121-134; Koper 1992, 66 str.). Največja zbirka je ohranjena v Marijini romarski cerkvi v Strunjanu. Za podobe, ki prikazujejo dogodke na morju in so slikane po vzoru italijanske umetnosti, sta značilni večja ekspresivnost in dinamičnost, kot sta poznani iz drugih slovenskih območij.

V okviru **konservatorskih raziskav** je Sonja A. Hoyer po-drobneje obdelala Tartinijevo hišo v Piranu (Hiša Tartini, Piran 1992. 150 str., Annales 2/1992, str. 289-290, Zbornik 1993, str. 127-146), ki je pomembno odkritje profanih dekoracij, nastalih pod vplivom beneških umetnostnih smeri. Izmed številnih slojev poslikav, ki sta jih naročali najprej družina Tartini in nato Vatta, je pred-stavljena poslikava s konca 18. stoletja, slogovno na prehodu baroka v neoklasicizem. Rezultati analiz in primerjav so pokazali, da so poslikave tipično deko-ratersko, vendar pomembno delo v beneškem kulturnem krogu, značilno tudi za sočasne dekoracije beneških palač in vil. Obnovljena Tartinijeva hiša in opravljene raziskave bi lahko služile kot metodološki vzorec za obnovo podobnih meščanskih spomenikov stanovanjske arhitekture pri nas.

Z natančnim topografskim opisom Manziolijeve hiše v Izoli je Mojca Guček (Zbornik 1993, str. 147-165) ugotovila pomen objekta v sklopu beneškogotske arhitekture pri nas. Načelna stališča o prezentaciji gotskega objekta je bilo potrebno dopolniti s podrobnejšimi smernicami za prenavo celote in posameznih historičnih arhitekturnih členov v notranjosti in na zunanosti. Za stavbno zgodovino objekta so bile potrebne analiza parcel, geometrična analiza fasad v različnih stilnih obdobjih in sondažne raziskave odvzetih vzorcev.

Tipologijo naselij in stavbarstva v Slovenski Istri sta obdelovali Mojca Ravnik (Traditiones 17/1988, str. 121-134) in Eda Benčič-Mohar (Zbornik 1993, str. 167-197). Naselja je bilo mogoče razdeliti na tri območja: Kraški rob, flišno Istro in priobalni pas. Skupne značilnosti, kot so gradivo, orientacija stavb, naklon strešin, gabariti ter oblika, velikost in razporeditev fasadnih odprtín dajejo celotnemu območju enoten pečat. Razlike v stavbarstvu so povzročali vplivi iz sosednjih pokrajin: v vasi Kraškega roba so prihajali močni vplivi s Krasa, priobalna naselja pa so sprejemala beneško furlanske vplive. Časovno sodi stavbna dediščina v starejše obdobje od 15. do 17. stoletja in mlajše od 18. do začetkov 20. stoletja. Največ ohranjenih stavb je iz 19. stoletja.

V okviru **arhivističnih raziskav** je Darko Darovec

(Zbornik 1993, str. 85-104) podrobneje obdelal srednjeveško posvetno in cerkveno upravno ureditev na koprskem podeželju in ugotovil, da so obseg mestnega in škofijskega ozemlja določale tudi geografske danosti, ki so bile ugodne za obrambno organizacijo. Kljub kontinuiteti s poznoantičnim obdobjem je prihajalo v visokem srednjem veku do ozemeljskih sprememb v korist Kopra na jugu in severovzhodu. Zato se ozemlje koprškega komuna na tem delu ni ujemało z ozemljem koprške škofije, ki je ostala pri poznoantičnem obsegu, ko je s svojo jurisdikcijo pokrivala še ozemlje Pirana in Izole. Nadalje so bile prikazane srednjeveške oblike zavarovalstva, razvite v obmorskih mestih severne Istre (Annales 1/1991, str. 69-80; 2/1992, str. 109-118). Razne oblike zavarovalstva, ki so jih zahtevale različne nevarnosti in tveganja, predvsem v trgovini in pomorstvu, so se kazale v trgovskih odnosih, prostovoljnih trgovskih družbah, pomorskih posojilih in vlaganjih kapitala v naložbe za pomorska potovanja. V Beneški republiki se je v 15. in 16. stoletju razvila zakonodaja, ki je urejala zavarovalstvo v še do danes ohranjenih oblikah. Podrobneje so prikazani zavarovalci, zavarovalne družbe in zavarovalci ter vzajemno zavarovalstvo v severni Istri do konca 18. stoletja.

Raziskave razvoja institucij na občinski ravni v avstrijskem obdobju Duše Krnel-Umek so šele na začetku; pregledana je bila primerjalna arhivska italijanska literatura, ki obravnava strukturo institucij in prikazuje vrsti arhivskega gradiva in del arhivskega gradiva občinskih upravnih fondov.

Arhivski viri o razvoju šolstva od razpada Beneške republike do 1918 Vande Bezek (Zbornik 1993, str. 199-214) dajejo pregled šolskih virov v arhivih in muzejih v Sloveniji in Hrvaški ter v Državnem arhivu v Trstu. Delo temelji na inventarjih arhivskega gradiva in omogoča dopolnitev informacijskih praznin zaradi uničenega ali nepopolnega gradiva šol, zato sloni pretežno na šolskih virih upravnih organov.

Raziskava kulturne ustvarjalnosti v Prekomorskih brigadah in drugih prekomorskih enotah NOVJ 1943-1945 Milice Trebše-Stolfa (Zbornik 1993, str. 215-233) je bila usmerjena v zbiranje pesemskega gradiva znanih in neznanih avtorjev, ki so svoje verze posvetili prekomorcem ali so njihove pesmi uglasbili v brigadne pesmi.

Pri raziskovalnem delu sta se pokazali potrebi po ustreznih **bibliografskih podatkih** in boljših podatkovnih zbirkah. Del te praznine zapolnjujeta bibliografija bibliografij in bibliografija monografij Kopra, Izole in Pirana Duše Krnel-Umek (Zbornik 1993, str. 235-241). Popis bibliografij vsebuje izbor najpomembnejših bibliografij o Istri, ki so temeljni pripomoček pri iskanju

strokovne literature. Za starejše obdobje je pomembna Combijeve bibliografija iz leta 1864, za novejši čas pa sta najboljše Zovattova zgodovinsko religiozna bibliografija : 1864-1974 ter bibliografija objavljenih virov in del za zgodovino Istre. Bibliografija je razdeljena na bibliografska in stvarna kazala časopisja, samostojne bibliografije, kataloge in sezname knjižnic, osebne bibliografije, časnike in časopise, družbene vede in zgodovino. Bibliografija monografij (618 enot) zajema čas od 1865 do 1990 in vsebuje natisnjena, tipkopisna, rokopisna in druga dela, ki so bila namenjena javnosti, so dostopna v knjižnicah na Slovenskem in se nanašajo na območje slovenske Istre.

Na podlagi raziskav je izšel Zbornik razprav Kultura narodnostno mešanega ozemlja slovenske Istre (Znanstveni inštitut Filozofske fakultete, Ljubljana 1993, uredila Duša Krnel-Umek), tri monografska dela: Darko Darovec, Pregled zgodovine Istre (Koper 1992), Duška Žitko, Ex voto-votivne podobe pomorcev (Koper 1992), Sonja Ana Hoyer, Hiša Tartini (Koper, 1992), več sestavkov v Annales 1/1991 in 2/1992 in drugih strokovnih revijah.

Med cilji **zastavljenega projekta** je bila vzpodbuda strokovnega kadra v kulturnih ustanovah za bolj poglobljeno strokovno delo in objavljanje, kar je v sosednjih zahodnih deželah običajno. Zlasti pa je bil namen vzpodbuditi mlade sodelavce za nadaljnje izobraževanje in doseganje akademskih naslovov. Uspehi na tem področju se že kažejo, saj sta dva sodelavca vpisala tretjo stopnjo s področja zgodovine oziroma arhivistike, ena sodelavka pa je obranila doktorsko disertacijo. Dosedanje raziskovalno delo v projektu sta financirala Skupnost obalnih občin (prej Obalna raziskovalna skupnost) in Ministrstvo za znanost in tehnologijo (prej PORS 10).

Zvonimir Milanović

OSNUTAK HRVATSKOG DRUŠTVA KLASIČNIH FILOLOGA U PULI

U Puli je 22. svibnja ove godine održana osnivačka skupština ogranka Hrvatskog društva klasičnih filologa (Philologorum classicorum societas croatica), kulturne i znanstvene institucije sa sjedištem u Zagrebu, a koja je član Medjunarodne federacije Udruga za klasične studije (Federation internationale des Associations d' Etudes Classiques). sadanji je predsjednik Društva dr. Mate Križman s Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Članovi Upravnog odbora u Puli su prof. Zvonimir Milanović predsjednik, prof. Željko Šek dopredsjednik, mr. Aika Starac tajnik, te prof. Onorata Beletić Kalčić i dr. Goran Filipi kao stalni članovi.